

[Erik Hansen. (Ålborg amt).]

at vi til dels helhjertet kan gå ind for bestemmelsen om at hæve den øverste sammenlægningsgrænse på 75 ha til 100 ha.

Vi har i løbet af de seneste år, så vidt som jeg har kunnet vurdere det, indført en lidt strammere administrativ praksis med hensyn til tilladelser til sammenlægning, man har skærpet kravene om en bedre arrondering. Jeg tror, at denne rent administrative skærpelse er rigtig, og jeg tror, man bør fastholde den. Med hensyn til forhøjelsen af samdriften fra 100 til 200 ha ser vi med megen glæde, at forudsætningen er, at man holder sig inden for 5 landbrugsejendomme.

Jeg vil gerne til de bemærkninger, som er faldet fra flere andre ordførere om de friarealer, der fritages for landbrugspligt, sige, at det er da helt givet — jeg har også opfattelsen af, at der hidtil er ført en fornuftig politik på dette område — at man ikke kan få lov at gå hen og købe et areal og udlægge det til et privat rekreativt område med et skilt med adgang forbudt. Det er da givet, at man ved den planlægning, som her skal finde sted, nøje må have kontakt til boligministeriet og kulturministeriet for ikke ved en privat udlægning af rekreative områder at foregribe en plan omfattende større landsdele.

Jeg tror, at der skal ske en aktivering med henblik på at tage fat på de områder, som ikke egner sig til en landbrugsmæssig udnyttelse, som er af en for dårlig bonitet eller måske er afsides beliggende. Jeg tror, at der både på kort og på lang sigt er en meget væsentlig opgave for samfundet at tage op med at få samlet disse til rekreative formål egnede arealer og gjort dem til virkelig rekreative områder, som kan stilles til den samlede befolknings rådighed. Det radikale venstre venter sig meget af de tanker, som allerede er nedfældet på dette punkt.

Må jeg om lovforslaget om udlån til jordbrugsmæssige formål sige, at her har vi jo hidtil haft godt 50 mill. kr. til rådighed, som kunne lånes ud til jordsuppleringer, og som også kunne bruges til bygningsudvidelser. Vi står nu i den situation, at det problem er blevet drejet om i løbet af forholdsvis få måneder, idet en part af de midler, der tidligere var til rådighed, nu alene udlånes til jordsupplering, og jeg vil her gerne sætte en strek under det, jeg sagde før, at det alene

er forbeholdt landbrugsejendomme under 35 ha. Det vil altså sige, at når det drejer sig om at få lån til en jordsupplering, har man ikke den tidligere fortrinsstilling, at man havde forkøbsret, hvis man var en mindre jordbruger; man har i dag alene den fordel, der ligger i, at man, hvis man har under 35 ha, har ene adgang til at opnå lån med billig rente og på fordelagtige vilkår. Det må på en lang række områder give den, som har det mindste jordareal, en stærkere stilling i konkurrencen om den jord, som udbydes til salg.

Vi er enige i det synspunkt, at gartnerierne fortsat skal kunne opnå støtte.

Der er en anden ting, som man nok på et eller andet tidspunkt burde tage op i udvalget, det står efter min vurdering ligesom for bastant i loven. Hvis en person, der kommer med en låneansøgning, er over 50 år, så er han for gammel, han falder ikke ind under lovens kriterier for ydelse af lån. Jeg er selvfølgelig nogenlunde overbevist om, at landbrugsministeren her som på andre områder administrerer loven med megen fornuft og giver en nødvendig dispensation, men at være 50 år gammel og så få stemplet „ikke værdig til at udvikle sin bedrift“ synes jeg lyder lidt for bastant, og jeg beder om, at vi kan tage det op til en lille drøftelse i udvalget.

Den fortrinsstilling, som ligger i de 35 ha, når det drejer sig om at få del i jordkøbslånene, sker det ofte at man drøfter ud over landet er det egentlig rigtigt med en så fast grænse på 35 ha? Kunne man ikke finde en anden målestok? Det er jo givet, at hvis man skal købe jord nede på Stevns, så er 35 ha en betydelig produktionsaktivitet. Hvis man køber jord et eller andet sted i Nordjylland, så er 35 ha nok det samme areal, men der er ikke den samme mulighed for produktion på det. Jeg er i og for sig tilfreds med, at man her har mulighed for at dispensere op til 50 ha, men jeg er ikke helt sikker på, at man ikke på en eller anden måde måske kunne have fundet noget, der var bedre, selv om det måske ville være vanskeligere at administrere end netop arealfaktoren. Det er for mig at se et meget væsentligt punkt, at vi får indpasset den jordpolitiske administration på en sådan måde, at den passer dels til tiden, som den er, dels til de krav, som naturligvis må stilles til et jordpolitisk